Nr. 11. 1929.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnej 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Pierończyk, insp Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 16 marca 1929 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Obwieszczenia urzędowe.

USTAWA

z dnia 23 stycznia 1929 roku

w sprawie rozciągnięcia na Województwo Śląskie mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 38, poz. 361) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Art. I.

Sejm Śląski wyraża swą zgodę na rozciągnięcie mocy obowiązującej rozporządzenia Pr. zyd. Rzeczyp. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. R. P. nr. 38 poz. 361) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa na obszar Województwa Śląskiego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek

(—) Wolny.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2. sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. Ust. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Postanowienia wstępne:

Art. 1. Rozporządzenie niniejsze normuje sprawy:

a) nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych,

b) badania mięsa dla celów wpuszczenia do obrotu,

c) sprowadzania mięsa z zagranicy.

Mięso wpuszczone do obrotu podlega badaniom i nadzorowi normowanemu na podstawie innych przepisów ustawowych, a w szczególności, o ile chodzi o sprawy ochrony zdrowia ludzi, na podstawie przepisów o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Art. 2. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego:

a) wyrażenie „mięso" oznacza wszystkie części zwierząt ciepłokrwistych przeznaczone do spożycia,

b) wyrażenie „ubój" oznacza zabicie w celu spożycia;

c) wyrażenie „ubój z konieczności" oznacza ubój zwierzęcia gdy zachodzi:

1) konieczność natychmiastowego zabicia wskutek nieszczęśliwego wypadku,

2) obawa, że zwierzę przed przybyciem lekarza weterynaryjnego lub oglądacza mogłoby paść, albo że mięso zwierzęcia wskutek pogorszenia się jego stanu zdrowia mogłoby znacznie stracić na wartości;

d) wyrażenie „własne gospodarstwo domowe" nie oznacza gospodarstwa domowego koszar, szpitali, schronisk i przytułków, zakładów wychowawczych, pensjonatów, więzień, jadłodajni, hoteli, domów zajezdnych (oberży) i. t. p. zakładów publicznych, jak również własnych gospodarstw domowych rzeźników, masarzy, osób handlujących mięsem, zarządzających jadłodajniami, restauratorów i oberżystów (szynkarzy).

Rozdział I.

Badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 3. Bydło rogate, świnie, owce, kozy i zwierzęta jednokopytowe, których mięso ma być spożyte podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju. Świnie należy poddać urzędowemu badaniu również co do włośni.

Art. 4. Urzędowemu badaniu przed ubojem nie podlegają zwierzęta zabijane z konieczności (art. 2 pkt. c).

Art. 5. Nie podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju zwierzęta rzeźne, jeżeli zachodzą równocześnie trzy następujące warunki:

a) zwierzęta są przeznaczone do spożycia we własnem gospodarstwie domowem,

b) ubój odbywa się w miejscowości, w której nie obowiązuje przymus uboju w rzeźniach publicznych i

c) zwierzęta nie wykazują objawów chorób lub zmian nastręczających wątpliwość co do zdatności mięsa do spożycia.

Art. 6. Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może dla całego podległego mu obszaru lub jego części zarządzić na czas trwania niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych urzędowe badanie zwierząt przeznaczonych do spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 7. Minister Rolnictwa może dla obszaru całego Państwa lub jego części wprowadzić obowiązek urzędowego badania również innych rodzajów zwierząt niewymienionych w art. 3 oraz urzędowe badanie co do włośni—dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 8. O ile rozporządzenie niniejsze nie postanawia inaczej, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywują lekarze weterynaryjni, wyznaczeni w myśl przepisów art. 9 przez gminy lub powiatowe związki komunalne. W osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa może być powierzone również, w zakresie ustalonym rozporządzeniem wykonawczem, innym osobom (oglądaczom), które wykażą odpowiednie uzdolnienie.

W zakresie czynności, o których mowa w ustępie poprzednim, lekarze weterynaryjni i oglądacze podlegają, bez ujmy dla swojej służbowej zależności od właściwych związków komunalnych, nadzorowi władz państwowych.

Art. 9. Wyznaczenie lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa należy:

a) w gminach miejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy oraz w tych gminach, które utrzymują rzeźnie publiczne, do tych gmin,

b) w pozostałych gminach — do powiatowych związków komunalnych, które określają terytor-

jalną właściwość wyznaczonych organów badania, ustalając obwody urzędowego badania.

W rzeźniach, zarządzanych przez władze wojskowe i dostarczających mięso wyłącznie na potrzeby wojska, lekarzy weterynaryjnych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa ustanawiają właściwe władze wojskowe.

Art. 10. Poza wypadkami, przewidzianemi w art. 4 i art. 5 nie wolno dokonywać uboju zwierzęcia przed urzędownem jego zbadaniem i zezwoleniem na ubój.

Lekarz weterynaryjny winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie daje powodu do zakazania uboju z mocy przepisów obowiązujących o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Oglądacz winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie budzi wątpliwości, w przeciwnym zaś razie winien zbadanie zwierzęcia odstąpić natychmiast wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu, lub postąpić wedle przepisów art. 11.

Zezwolenie na ubój jest ważne w ciągu dwóch dni, licząc od dnia jego udzielenia.

Art. 11. W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia o nią, należy postępować według obowiązujących przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i w szczególności, gdy chodzi o chorobę, podlegającą obowiązkowi zgłaszania, obowiązek ten natychmiast spełnić.

Art. 12. Przed wykonaniem urzędowego badania po uboju nie wolno usuwać ze zwierzęcia żadnych jego części.

Art. 13. Zależnie od wyniku urzędowego badania rozróżnia się i osobno znakuje:

a) „mięso zdatne" do spożycia, które pochodzi ze zwierząt zdrowych lub wykazujących tylko nieznaczne zmiany, nie mające żadnego wpływu na obniżenie wartości mięsa pod względem zdrowotnym i odżywczym;

b) „mięso mniej wartościowe", które pod względem zdrowotnym jest zdatne do spożycia, lecz wskutek objawów lub zmian, ujawnionych przy badaniu, obniżone jest w swej wartości użytkowej lub odżywczej;

c) „mięso warunkowe zdatne", które wskutek ujawnionych chorób lub zmian ze względów zdrowotnych może być dopuszczone do spożycia dopiero po zastosowaniu odpowiednich zabiegów;

d) „mięso niezdatne", które wskutek ujawnionych zmian lub chorób, nie może być dopuszczone do spożycia.

Art. 14. Mięso uznane za niezdatne winno być nieszkodliwie usunięte w sposób określony w rozporządzeniu wykonawczem.

Art. 15. Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane tylko przez oglądacza, to po wprowadzeniu (w więzieniu) go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie właściwej władzy państwowej lub samorządowej poddane ponownemu urzędowemu badaniu przez lekarza weterynaryjnego.

Art. 16. Posiadacz niezadowolony z wyniku urzędowego badania przez oglądacza, uprawniony jest żądać sprawdzenia badania przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego. Żądanie sprawdzenia badania winno być zgłoszone oglądaczowi niezwłocznie po stwierdzeniu wyniku badania.

Posiadacz niezadowolony z wyniku sprawdzenia badania lub z wyniku badania dokonanego przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego, może żądać ponownego badania przez właściwego powiatowego lub innego państwowego lekarza weterynaryjnego wyznaczonego przez wojewodę. Żądanie ponownego badania posiadacz winien zgłosić lekarzowi weterynaryjnemu niezwłocznie po dokonaniu i wyrażeniu przez tegoż wyniku badania.

Wynik ponownego badania jest ostateczny i posiadacza obowiązuje bezwględnie.

Koszty sprawdzania urzędowego badania lub ponownego urzędowego badania, dokonywanego na żądanie posiadacza, ponoszą:

a) jeżeli sprawdzenie badania lub ponowne badanie potwierdziło wynik badania lub sprawdzenia zakwestjonowanego—posiadacz,

b) w przeciwnym wypadku — gmina lub powiatowy związek komunalny, który lekarza weterynaryjnego względnie oglądacza wyznaczył.

Przepisy szczegółowe, potrzebne do wykonania artykułu niniejszego, wyda Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

Art. 17. Władza nadzorcza może z urzędu zarządzić sprawdzenie przez państwowego lekarza weterynaryjnego badań dokonanych przez organa urzędowego badania i w związku z tem zmienić ustalone przez te organa wyniki badań.

Posiadaczowi zwierzęcia lub mięsa służy wówczas prawo odwołania się do władzy bezpośrednio wyższej. Prawo to posiadaczowi nie służy, jeżeli zmiana wyniku urzędowego badania została dokonana przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego.

Odwołanie winno być wniesione na ręce pań-

stwowego lekarza weterynaryjnego, który sprawdzenia dokonał natychmiast, a najpóźniej w ciągu 24 godzin, po zakomunikowaniu posiadaczowi wyniku sprawdzenia.

Art. 18. Poza przypadkami przewidzianemi w art. art. 15, 16 i 17 mięso urzędowo zbadane i oznakowane nie podlega ponownemu urzędowemu badaniu.

Art. 19. Koszty, związane z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju, ponoszą właściwe gminy lub powiatowe związki komunalne, wyznaczające lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy; na pokrycie tych kosztów służy im prawo pobierania opłat od posiadaczy zwierząt poddanych urzędowemu badaniu.

Uchwały w przedmiocie opłat powyższych wymagają zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej.

Wpływy z tych opłat mogą być użytkowane jedynie na pokrycie wydatków, związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 20. Gminy miejskie, posiadające ponad dziesięć tysięcy mieszkańców, oraz gminy, utrzymujace własne rzeźnie, obowiązane są posiadać urządzenia do sprzedaży mięsa mniej wartościowego.

Art. 21. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia określi:

a) sposób tworzenia obwodów urzędowego badania,

b) sposób zgłaszania zwierząt do urzędowego badania,

c) sposób uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakres działania,

d) sposób urzędowego badania, oceny, znakowania i dalszego postępowania z mięsem po urzędowem zbadaniu w celu wpuszczenia go do obrotu oraz warunki wpuszczenia do obrotu mięsa, mniej wartościowego i warunkowo zdatnego.

e) postępowanie z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych zwierząt poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7.

f) sposób rejestrowania i zestawienia wyników urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Rozdział II.

Badanie mięsa wprowadzonego (przywożonego) z zagranicy.

Art. 22. Mięso wprowadzane (przywożone) z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, zawierające również wiadomości o stanie zaraźliwych chorób zwierzęcych i podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych.

Stacje wejściowe i stacje badania zostaną wyznaczone przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z właściwemi ministrami.

Art. 23. Mięso świeże bydła rogatego nie może być wprowadzane (przywożone) z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso świń, cieląt, owiec i kóz — w częściach mniejszych od połów.

Minister Rolnictwa określi, które z narządów wewnętrznych mają być dostarczane do urzędowego badania w naturalnem połączeniu z innemi częściami mięsa.

Art. 24. Wprowadzanie z zagranicy mięsa zwierząt jednokopytowych i mięsa psów, jako też wszelkich konserw mięsnych i wyrobów z mięsa siekanego lub rozdrobionego, jest zakazane.

Art. 25. Wprowadzenie z zagranicy mięsa bez urzędowego badania może być dozwolone pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających jego spożycie.

Art. 26. Mięso wprowadzone z zagranicy uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, podlega zniszczeniu, o ile posiadacz, nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Art. 27. Przeprowadzanie urzędowego badania mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do władz państwowych.

Przy urzędowem badaniu mięsa wprowadzanego z zagranicy należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowem badaniu mięsa krajowego.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem Skarbu, określi sposób wykonania powyższego postanowienia artykułu niniejszego oraz całe postępowanie władz administracyjnych związane z urzędowem badaniem mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art 28. Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty

Wysokość tych opłat określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 29. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia:

a) zastosować przepisy artykułów 22 i 23 do zwierzyny i drobiu wprowadzanych z zagranicy;

b) zezwalać na wyjątki od przepisów artykułów 23 i 24 oraz stosować ulgi co do mięsa wpro-

wadzanego w małym ruchu granicznym lub przeznaczonego do spożycia w podróży:

c) ograniczyć lub zakazać przywozu mięsa z zagranicy w razie niebezpieczeństwa przyniesienia w ten sposób zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Rozdział III.

Władze i postępowanie.

Art. 30. Nadzór nad wykonywaniem badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju sprawują przy pomocy pństwowych lekarzy weterynaryjnych starostowie i wojewodowie (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) we właściwym każdej z tych władz zakresie działania.

O ile postępowanie władz administracyjnych nie jest określone przez rozporządzenie niniejsze lub rozporządzenie na jego podstawie wydane, stosować należy obowiązujące przepisy ogólne o postępowaniu władz administracyjnych.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 31. Karze aresztu do sześciu miesięcy oraz grzywnie do pięciu tysięcy złotych lub jednej z tych kar ulega:

1) kto znakuje mięso, nie będąc do tego uprawniony, lub kto, będąc uprawniony do znakowania mięsa, umyślnie umieszcza na niem znaki niewłaściwe,

2) Kto znaki na mięsie fałszuje,

3) kto świadomie ofiaruje na sprzedaż lub sprzedaje mięso fałszywie lub niewłaściwie oznakowane albo też mięso, z którego znaki zostały usunięte,

4) kto świadomie wprowadza w obrót mięso uznane za niezdatne lub przeciwdziała zarządzeniom zmierzającym do unieszkodliwienia i usunięcia takiego mięsa,

5) kto świadomie wprowadza w obrót mięso warunkowo zdatne niepoddane zabiegom, mającym na celu umożliwienie spożycia, lub kto przeciwdziała unieszkodliwieniu takiego mięsa,

6) kto świadomie przeciwdziała zakazom, wynikającym z art. 24, lub kto wbrew tym zakazom wprowadza w obrót przywiezione z zagranicy mięso zwierząt jednokopytowych i psów, jak również wszelkie konserwy mięsne i wyroby z mięsa siekanego lub rozdrobionego,

7) kto świadomie wprowadza w obrót, jako środek spożywczy, mięso z zagranicy, którego przywóz został dozwolony bez urzędowego badania pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających spożycie.

Jeżeli przestępstw wymienionych w punktach 3), 4), 5), 6), 7) dopuszczono się z niedbalstwa, sprawca ulegnie karze grzywny do pięciuset złotyzh lub aresztu do jednego miesiąca.

Art. 32. Karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca ulega:

1) kto wykonał ubój zwierzęcia bez podania go urzędowemu badaniu przed ubojem i uzyskania zezwolenia na ubój,

2) kto wprowadza w obrót mięso bez uprzedniego urzędowego zbadania i oznakowania lub mięso zwierząt zabitych z konieczności bez uprzedniego urzędowego zbadania po uboju i oznakowania, albo kto wprowadza w obrót mięso, którego przywóz z zagranicy został zakazany z powodu niebezpieczeństwa przyniesienia zaraźliwych chorób zwierzęcych,

3) kto przekracza rozporządzenia wydane na podstawie art. 21 punkty d) i e) dotyczące wpuszczania do obrotu mięsa mniej wartościowego i warunkowo zdatnego, jak również postępowania z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7, albo też kto przekracza postanowienia art. 22 i art. 23, dotyczące mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 33. W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punkty 4), 5), 6) i 7) oraz w ustępie ostatnim tegoż artykułu, należy obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Konfiskatę orzec należy choćby ściganie karne z jakichkolwiek powodów było niewykonalne.

Orzeczenie o konfiskacie niepołączone z wyrokiem wydaje sąd właściwy do orzekania o karze; orzeczenie to może być zaskarżone.

W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punkty 1) 2) i 3) oraz w art. 32, władza orzekająca może obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Art. 34. Mięso, podlegające konfiskacie, może władza administracyjna tymczasowo zająć i o ile nie ma być w myśl obowiązujących przepisów, zniszczone, może je z ważnych powodów sprzedać. Za ważne powody należy w szczególności uznać obawę zepsucia się mięsa.

Art. 35. Współwina (podżeganie i pomoc) w przestępstwach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, tudzież usiłowanie jest karalne.

Art. 36. Postanowienia karne rozporządzenia niniejszego nie wykluczają ukarania w myśl surowszych przepisów innych ustaw w razie naruszenia ich czynem w postanowieniach karnych rozporządzenia niniejszego przewidzianem.

Art. 37. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 31 rozporządzenia niniejszego, należy do sądów.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa,

przewidziane w art. 32, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

W orzeczeniu powiatowej władzy administracji ogólnej winna być oznaczona, na wypadek nieściągalności grzywny, kara zastępczego aresztu w wysokości nieprzekraczającej dwóch tygodni.

Art. 38. Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowem orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonem). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 39. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. obowiązują następujące postanowienia:

a) czyny zagrożone aresztem, są wykroczeniami,

b) odwołanie można wnieść niezależnie od postanowienia § 283 p. k.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. orzeka się więzienie zamiast kary aresztu powyżej 6-ciu tygodni.

R o z d z i a ł V.

Postanowienia końcowe.

Art. 40. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia na czas do lat dziesięciu od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego odraczać stosowanie poszczególnych postanowień rozporządzenia niniejszego, dotyczących badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (art. 3—21) na tych obszarach Państwa, na których warunki miejscowe stosowanie to uniemożliwiają.

Art. 41. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa, co zaś do orzecznictwa karnego — Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych. W sprawach, dotyczących zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych, Minister Rolnictwa działać będzie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenia wykonawcze, dotyczące zakresu działania innych ministrów, wydawane będą w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 42. Postanowienia rozporządzenia niniejszego, dotyczące przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy — wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś pozostałe z dniem 1 stycznia 1929 r.

Stosownie do art. 4 ust. 3 ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz U. R P. Nr. 73, poz. 497) zależy od uchwały Sejmu Śląskiego, czy i kiedy rozporządzenie niniejsze ma wejść w życie na obszarze Województwa Śląskiego.

Z chwilą wejście w życie postanowień rozporządzenia niniejszego, a na obszarze Województwa Śląskiego, stosownie do uchwały Sejmu Śląskiego, tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiocie objętym temi postanowieniami, a w szczególności:

art. 1125 pkt. 12 i art. 1144 ustawy lekarskiej wyd. 1905 r. (Zwód Praw Ces R s tom XIII),

§ 13 ustawy z dnia 6 sierpnia 1909 r. o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu (Dz. u. p. austr. Nr. 177),

ustawa o badaniu zwierzat rzeźnych i mięsa z dn. 3 czerwca 1900 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem str. 547),

Pruska ustawa wykonawcza z dnia 28 czerwca 1902 r. do ustawy badania zwierząt rzeźnych i mięsa (Zb. Ust. Prus. str. 229).

Prezydent Rzeczypospolitej I. M o ś c i c k i
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojsk.
J. P i ł s u d s k i
Minister K. Bartel
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Skarbu: G. Czechowicz
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Komunikacji: Romocki
Minister Robót Publicznych: Moraczewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz
Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz
Minister Poczt i Telegrafów: Bogusław Miedziński.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa.

z dnia 31 grudnia 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o obwodach urzędowego badania i postępowaniu w związku z badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na podstawie art. art. 16 i 21 pkt. a) i b) oraz art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) zarządza się co następuje:

I. Sposób tworzenia obwodów urzędowego badania.

§ 1. Tworzenie obwodów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa należy:

a) w gminach miejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy oraz w gminach utrzymujących rzeźnie publiczne — do zarządów tych gmin,

b) w pozostałych gminach — do wydziałów powiatowych.

§ 2. Każda z gmin miejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy oraz każda z gmin, w której znajduje się jedna rzeźnia publiczna, w zależności od wymogów warunków miejscowych, może stanowić jeden obwód urzędowego badania lub być podzielona na kilka obwodów.

Każda z gmin, w której znajdują się dwie lub więcej rzeźni publicznych, winna być podzielona na tyle obwodów urzędowego badania, ile rzeźni publicznych w niej się znajduje.

Z gmin pozostałych winna być utworzona taka ilość obwodów urzędowego badania, jakiej wymagają potrzeby miejscowe.

Rzeźnie wywozowe stanowią osobne obwody urzędowego badania.

§ 3. Władza samorządowa, tworząc obwody urzędowego badania, winna każdemu obwodowi nadać nazwę.

Obwód urzędowego badania z rzeźnią publiczną lub obwód urzędowego badania, który obejmuje tylko rzeźnię wywozową, otrzymuje nazwę miejscowości, w której rzeźnia się znajduje, z dodatkiem „rzeźnia publiczna lub „rzeźnia wywozowa".

Jeżeli gmina jest podzielona na dwa lub więcej obwodów urzędowego badania i w każdym z nich znajduje się rzeźnia publiczna lub gdy w gminie znajdują się dwie lub więcej rzeźni wywozowych, stanowiących obwody urzędowego badania, to każdy z tych obwodów otrzymuje ponadto numer porządkowy lub dodatkową nazwę.

Obwody, w których niema rzeźni publicznych, lub które nie obejmują tylko rzeźni wywozowych, winny otrzymać nazwę powiatu i pozatem nawę jednej z gmin wchodzących w obręb obwodu lub numer porządkowy.

§ 4. Władza samorządowa, tworząc obwody urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, winna do wykonywania tego badania wyznaczyć dla każdego obwodu organa urzędowego badania z potrzebną ilością zastępców.

Do wykonywania urzędowego badania należy wyznaczyć lekarzy weterynaryjnych, w obwodach zaś znajdujących się w osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy można wyznaczyć również oglądaczy do wykonywania urzędowego badania w zakresie ustalonym rozporządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 575).

W rzeźniach publicznych i wywozowych do urzędowego badania można wyznaczyć dwu lub więcej lekarzy weterynaryjnych, w obwodach zaś wymienionych w ustępie poprzednim—dwu lub więcej oglądaczy.

§ 5. W obwodach znajdujących się w osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy, dla których wyznaczono lekarzy weterynaryjnych do wykonywania urzędowego badania również w zakresie, przewidzianym dla oglądaczy, wyznaczanie oglądaczy, jako organów urzędowego badania, jest wzbronione.

§ 6. Lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, wyznaczony do urzędowego badania, winien zamieszkiwać w obwodzie, dla którego został wyznaczony.

Jeżeli lekarz weterynaryjny został wyznaczony do kilku obwodów, w których urzędowe badanie wykonywują oglądacze, winien zamieszkiwać w jednym z tych obwodów.

Jeżeli lekarz weterynaryjny został wyznaczony do kilku obwodów i w jednym z nich wykonywa również urzędowe badanie, wchodzące w zakres oglądacza, winien zamieszkiwać w tym obwodzie.

§ 7. Władze samorządowe, tworzące obwody urzędowego badania, winny w sposób przyjęty na danym obszarze podawać do publicznej wiadomości spis utworzonych obwodów, jak również nazwiska i miejsce zamieszkania wyznaczonych organów urzędowego badania i ich zastępców oraz wszelkie zachodzące zmiany.

II. Sposób zgłaszania zwierząt do urzędowego badania oraz dalsze postępowanie.

§ 8. Kto poddaje lub ma zamiar poddać ubojowi bydło rogate, świnie, owce, kozy lub zwierzęta jednokopytowe, winien je zgłosić z podaniem czasu i miejsca zamierzonego uboju do urzędowe-

go badania organowi urzędowego badania, wyznaczonemu dla obwodu, w którym ubój ma być dokonany.

Jeżeli ubój ma być dokonany w obwodzie, znajdującym się w osiedlu o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy i dla obwodu tego jako organ urzędowego badania wyznaczony został oglądacz, zgłaszanie zwierząt do urzędowego badania winno być uskuteczniane do oglądacza.

Zgłoszenie może być uskuteczniane ustnie, pisemnie, telegraficznie lub telefonicznie,

§ 9. Zgłoszenie do badania przed ubojem nie jest wymagane, gdy zachodzi:

a) konieczność natychmiastowego zabicia zwierzęcia wskutek nieszczęśliwego wypadku,
b) obawa, że zwierzę przed przybyciem lekarza weterynaryjnego lub oglądacza mogłoby paść albo że mięso zwierzęcia wskutek pogorszenia się jego stanu zdrowia mogłoby znacznie stracić na swej wartości.

Wypadki, wymienione w ustępie poprzednim, posiadacz winien, o ile mięso ma być spożyte, zgłosić w celu wykonania badania po uboju, nie do oglądacza, lecz do lekarza weterynaryjnego, wyznaczonego dla danego obwodu.

§ 10. Zgłoszeniu do urzędowego badania przed ubojem i po uboju nie podlegają zwierzęta rzeźne, jeżeli zachodzą równocześnie trzy następujące warunki:

a) zwierzęta są przeznaczone do spożycia we własnem gospodarstwie domowem,
b) ubój odbywa się w miejscowości, w której nie obowiązuje przymus uboju w rzeźniach publicznych,
c) zwierzęta nie wykazują objawów chorobowych lub zmian nastręczających wątpliwości co do zdatności mięsa do spożycia.

Za własne gospodarstwo domowe nie należy uważać gospodarstwa domowego koszar, szpitali, schronisk i przytułków, zakładów wychowawczych, pensjonatów, więzień, jadłodajni, hoteli, domów zajezdnych (oberży) i t. p. zakładów publicznych, jak również własnych gospodarstw domowych rzeźników, masarzy, osób handlujących mięsem, zarządzających jadłodajniami, restauratorów, oberżystów (szynkarzy).

§ 11. Zezwolenie wydane na ubój zwierzęcia jest ważne w ciągu dwóch dni, licząc od dnia jego udzielenia; jeżeli zwierzę w ciągu tych dwóch dni nie zostanie poddane ubojowi, posiadacz winien ponownie je zgłosić do urzędowego badania przed ubojem.

§ 12. Oglądacz winien nie przyjąć zgłoszenia do badania i posiądacza skierować do wyznaczonego lekarza weterynaryjnego, jeżeli:

1) posiadacz zgłasza do badania zwierzę jednokopytowe,
2) już z wywiadu wynika, że zwierzę zgłoszone do badania dotknięte jest chorobą, przy której badanie przed ubojem należy do lekarza weterynaryjnego,
3) posiadacz zgłasza do badania po uboju zwierzę, które nie zostało poddane urzędowemu badaniu przed ubojem (§ 9 ustęp ostatni).

§ 13. Oglądacz winien zgłosić do wyznaczonego lekarza weterynaryjnego te wypadki, które w toku badania okażą się—stosownie do obowiązujących przepisów—przekraczającemi zakres jego działania.

Zgłoszenia tego oglądacz winien dokonać niezwłocznie ustnie lub pisemnie, telegraficznie lub telefonicznie, a dokładny opis zwierzęcia oraz zauważone objawy i zmiany chorobowe — o ile ich nie podał osobiście lekarzowi weterynaryjnemu — wręczyć na piśmie posiadaczowi celem przedstawienia lekarzowi weterynaryjnemu. Równocześnie oglądacz winien, o ile chodzi o badanie po uboju, oznaczyć mięso i wszystkie narządy zwierzęcia nalepkami z papieru, zaopatrzonemi napisem: „tymczasowo zajęte", datą i własnoręcznym podpisem.

§ 14. Posiadacz, niezadowolony z wyniku badania, wykonanego przez oglądacza, uprawniony jest żądać sprawdzenia badania przez wyznaczonego dla obwodu lekarza weterynaryjnego.

Żądanie sprawdzenia badania posiadacz winien zgłosić oglądaczowi niezwłocznie po stwierdzeniu wyniku urzędowego badania. Oglądacz zawiadomi o tem natychmiast miejscową władzę gminną, która niezwłocznie spowoduje sprawdzenie wyniku badania przez lekarza weterynaryjnego, wyznaczonego do badania w danym obwodzie.

§ 15. Posiadacz niezadowolony z wyniku sprawdzenia badania (§ 14) lub z wyniku badania, dokonanego przez lekarza weterynaryjnego, wyznaczonego dla danego obwodu, może żądać ponownego badania przez właściwego powiatowego lub innego państwowego lekarza weterynaryjnego, wyznaczonego przez wojewodę (Komisarza Rządu m. st. Warszawy). Żądanie ponownego badania posiadacz winien zgłosić lekarzowi weterynaryjnemu niezwłocznie po dokonaniu i wyrażeniu przez tegoż wyniku sprawdzenia badania lub wyniku urzędowego badania.

Lekarz weterynaryjny zawiadamia o tem natychmiast (telegraficznie lub telefonicznie) władzę samorządową, która go wyznaczyła do urzędowego badania. Władza ta pewoduje niezwłocznie ponowne badanie przez właściwego państwowego lekarza weterynaryjnego.

§ 16. Żądanie posiadacza sprawdzenia wy-

niku badania, wykonanego przez oglądacza, jak również ponownego badania przez państwowego lekarza weterynaryjnego wstrzymuje dalsze postępowanie z mięsem.

§ 17. Mięso i wszystkie narządy zwierzęcia, co do których posiadacz zażądał sprawdzenia urzędowego badania lub ponownego urzędowego badania, oglądacz, jak również lekarz weterynaryjny, wykonywujący pierwsze urzędowe badanie lub sprawdzenie wyniku badania, winien oznaczyć nalepkami z papieru, zaopatrzonemi napisem: „tymczasowo zajęte", datą i własnoręcznym podpisem.

§ 18. Wynik ponownego badania (§ 15) jest ostateczny i obowiązuje posiadacza bezwzględnie.

O wyniku sprawdzenia badania (§ 14) lekarz weterynaryjny, który dokonał sprawdzenia, zawiadamia na miejscu posiadacza oraz władze miejscowej gminy, o wyniku zaś ponownego badania (§ 15)—państwowy lekarz weterynaryjny powiadamia władzę samorządową, która spowodowała wezwanie go do przeprowadzenia ponownego badania.

Władze samorządowe, wymienione w ustępie poprzedzim, ze swojej strony również zawiadamiają posiadacza o wyniku sprawdzenia lub ponownego badania i zarządzają dalsze postąpowanie z mięsem według przepisów obowiązujących.

III. Koszty.

§ 19. Koszty związane z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju, z wyjątkiem określonym w ustępie ostatnim paragrafu niniejszego, ponoszą właściwe gminy lub powiatowe związki komunalne, wyznaczające organa urzędowego badania.

W szczególności gminy i powiatowe związki komunalne ponoszą koszty:

a) wynagrodzenia organów urzędowego badania,
b) znakowania mięsa,
c) dalszego postępowania z mięsem, które nie zostało uznane za zdatne do spożycia,
d) bakterjologicznego badania,
e) rejestrowania i zestawiania wyników badania.

Koszty dokonanego na żądanie posiadacza sprawdzenia urzędowego badania wykonanego przez oglądacza, jako też koszty ponownego urzędowego badania wykonanego przez państwowego lekarza weterynaryjnego — w wypadkach, gdy sprawdzenie badania lub ponowne badanie potwierdziło wynik zakwestjonowanego badania lub sprawdzenia — ponosi posiadacz.

§ 20. Wynagrodzenie organów urzędowego badania może być określone bądź ryczałtowo, bądź od każdego badania zwierzęcia.

Za badanie w miejscu odległem ponad dwa kilometry od miejscowości, w której lekarz weterynaryjny lub ogladacz zamieszkuje, koszty przejazdu należy im zwracać. Władza samorządowa, wyznaczająca organa urzędowego badania, ustala wysokość kosztów przejazdu za każdy przebyty kilometr drogi lub ryczałtowo albo też przez ustanowienie za poszczególne badania wyższego wynagrodzenia, obejmującego koszty przejazdu, bez względu na odległość miejsca badania od miejsca zamieszkania organu badania.

§ 21. Wynagrodzenie lekarza weterynaryjnego, wyznaczonego dla danego obwodu również do wykonywania urzędowego badania, wchodzącego w zakres oglądaczy, nie może być wyższe od wynagrodzenia oglądacza, wyznaczonego jako organ badania w tym samym powiecie. Natomiast wynagrodzenie lekarza weterynaryjnego za badanie w obwodach, dla których wyznaczeni zostali oglądacze, w wypadkach badań przekraczających zakres działania oglądaczy, jak również za sprawdzenie wyniku badania dokonane na żądanie posiadacza, winno być wyższe niż wynagrodzenie oglądacza.

W wypadkach, w których oglądacz na podstawie wyniku swego badania oświadczy, że badanie przekracza zakres jego działania, posiadacz uiszcza opłatę ustaloną za badanie przez oglądacza, jak również opłatę ustaloną za dalsze badanie przez lekarza weterynaryjnego.

§ 22. Lekarze weterynaryjni za sprawdzenie wyniku badania, wykonanego przez oglądacza, otrzymują wynagrodzenie i zwrot kosztów przejazdu w wysokości, ustalonej przez władze samorządowe, wyznaczające organa do urzędowego badania.

Państwowi lekarze weterynaryjni za ponowne badanie otrzymują wynagrodzenie w sumie równej dietom, określonym w przepisach o należnościach za podróże służbowe, za badanie zaś w miejscu odległem ponad dwa kilometry od ich miejsca służbowego — również zwrot kosztów podróży na zasadach ustalonych w tychże przepisach.

§ 23. Na pokrycie kosztów, związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju, właściwym gminom i powiatowym związkom komunalnym służy prawo pobierania opłat od posiadaczy zwierząt, poddanych urzędowemu badaniu. Uchwały w przedmiocie opłat wymagają zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej.

Wpływy z tych opłat mogą być użyte jedynie na pokrycie wydatków, związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Gminy, w których znajdują się rzeźnie publiczne, winny ustalać opłaty na pokrycie kosztów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oddzielnie od opłat za użytkowanie rzeźni.

§ 24. Pobieranie opłat od posiadaczy zwierząt może być powierzone organom wyznaczonym do urzędowego badania.

§ 25. Organa urzędowego badania, otrzymujące za wykonywanie badania wynagrodzenie ryczałtowe, winny pobierane przez nie opłaty w całości wpłacać do kasy wyznaczonej przez właściwą władzę samorządową.

W wydadkach, gdy organa urzędowego badania otrzymują wynagrodzenie, obliczane od każdego badanego zwierzęcia, władza samorządowa, wyznaczająca te organa ustala, jaką część z pobranych opłat organa badania zatrzymują dla siebie jako swoje wynagrodzenie, a jaką — wpłacają do kasy wyznaczonej przez właściwą władzę samorządową na pokrycie kosztów, związanych z przeprowadzaniem urzędowego badania.

IV. Nadzór państwowy.

§ 26. Lekarze weterynaryjni i oglądacze, wyznaczeni do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, podlegają w zakresie tych czynności, bez ujmy dla swojej zależności służbowej od właściwych związków komunalnych, nadzorowi władz państwowych.

§ 27. Nadzór nad wykonywaniem badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju sprawują przy pomocy państwowych lekarzy weterynaryjnych starostowie i wojewodowie (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) we własciwym każdej z tych władz zakresie działania.

§ 28. W wykonywaniu nadzoru państwowego wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może:

a) żądać od właściwych władz unieważnienia wyznaczenia przez nie do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa lekarzy weterynaryjnych, jak również oglądaczy, oraz zastępców tych organów, którzy przez zaniedbanie swych obowiązków lub niesumienne wykonywanie badania przyczynili się do wpuszczenia do obrotu mięsa niezdatnego, mniej wartościowego lub warunkowo zdatnego do spożycia, albo wbrew przepisom nie uczynili zadość obowiązkowi zgłaszania zaraźliwych chorób zwierzęcych;

b) uzależnić od uprzedniego wyrażenia swej zgody wyznaczanie poszczególnych lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy na stanowiska organów urzędowego badania i ich zastępców.

§ 29. Władza nadzorcza może z urzędu zarządzić sprawdzenie przez państwowego lekarza weterynaryjnego badań dokonanych przez organa urzędowego badania i w związku z tem zmienić ustalone przez te ogana wyniki badań. Posiadaczowi zwierzęcia lub mięsa służy wówczas prawo odwołania się do władzy państwowej bezpośrednio wyższej, zgodnie z postanowieniami ust. 2 i 3 art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361).

§ 30. Władza samorządowa, tworząca obwody urzędowego badania, winna o faktach podawanych według § 7 niniejszego rozporządzenia do publicznej wiadomości, zawiadomić wojewodę (Komisarza m. st. Warszawy), który wyda zarządzenie o sposobie wykonywania nadzoru państwowego.

§ 31. Wykonywanie państwowego nadzoru weterynaryjnego w gminach miejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy winno być powierzone wojewódzkiemu lekarzowi weterynaryjnemu, w pozostałych zaś gminach właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

§ 32. Państwowy nadzór weterynaryjny obejmuje całokształt wykonywania urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa i winien być wykonywany drogą odbywania rewizji przez państwowych lekarzy weterynaryjnych. Państwowy lekarz weterynaryjny winien w szczególności przy każdej rewizji stwierdzić:

a) czy oglądacze, wykonywujący urzędowe badanie posiadają należyte świadectwa uzdolnienia (rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 575);

b) czy przybory potrzebne do wykonywania badania i znakowania mięsa (stemple, barwiki, mikroskopy, trychinoskopy i t. p.) znajdują się w dobrym stanie;

c) czy dzienniki urzędowego badania są prowadzone zgodnie z obowiązującemi przepisami, w szczególności zaś, czy sposób prowadzenia dziennika umożliwia dokładne zestawienie wyników badania;

d) czy przestrzegane są obowiązujące przepisy o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, w szczególności zaś, czy są dokładnie wykonywane przepisy o postępowaniu z mięsem mniej wartościowem, warunkowo zdatnem i niezdatnem.

Przy wykonywaniu rewizji państwowy lekarz weterynaryjny winien, o ile możności, być obecny przy przeprowadzaniu badań przez organa urzędowego badania zwierząt.

§ 33. Rewizji państwowi lekarze weterynaryjni winni dokonywać możliwie przy wykonywaniu innych czynności służbowych.

Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) z uwzględnieniem miejscowych warunków będzie ustalał dla każdego powiatu i dla każdej rzeźni

ilość koniecznych rewizyj, które przeprowadzać należy w pewnym okresie czasu.

§ 34. W razie stwierdzenia braków i usterek przy wykonywaniu państwowego nadzoru państwowy lekarz weterynaryjny podaje o nich do wiadomości organowi urzędowego badania i zawiadomi o tem swoją władzę przełożoną, która winna spowodować usunięcie stwierdzonych braków i usterek.

§ 35. Państwowy nadzór weterynaryjny nie narusza państwowego nadzoru, normowanego na podstawie innych przepisów, w szczególności zaś na podstawie przepisów o dororze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361), jak również nie wyklucza wykonywania nadzoru nad urzędowem badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa przez władze samorządowe, upoważnione do tworzenia obwodów urzędowego badania.

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski.

ORDYNACJA

dotycząca poboru opłat za używanie urządzenia kanalizacyjnego w gminie Chorzów.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 10 poz. 17) o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 17 poz. 30) i na mocy uchwały Rady gminnej z dnia dzisiejszego ustanawia się następującą ordynację w przedmiocie poboru opłat za używanie urządzenia kanalizacyjnego w gminie Chorzów.

§ 1.

Za używanie urządzenia kanalizacyjnego pobiera się opłaty według następujących zasad.

§ 2.

Opłaty winny być obliczone w ten sposób, ażeby pokrywały preliminowane w corocznym budżecie koszta administracyjne i koszta utrzymania urządzenia kanalizacyjnego wraz z oprocentowaniem i amortyzacją zaciągniętych na ten cel pożyczek. Będą one pobierane w jednej połowie w postaci dodatków do państwowego podatku gruntowego i gminnego podatku budynkowego, a w drugiej połowie w stosunku do długości frontowej gruntów lub części tychże graniczących z ulicami skanalizowanemi. Kwotę przypadającą na jeden złoty podatku gruntowego i budynkowego, oraz kwotę przypadającą na jeden metr frontu ustanawia się rokrocznie specjalną uchwałą Rady gminnej.

§ 3.

Przy gruntach wolnych od państwowego podatku gruntowego tudzież od gminnego podatku budynkowego służy za podstawę do obliczenia opłaty fikcyjnej podatek gruntowy względnie budynkowy, ustalony przez Zarząd gminy według zasad obowiązujących do wymiaru tych podatków, przyczem podstawę uzyskaną w ten sposób stosuje się aż do upływu tego kwartału kalendarzowego, w którym odpada wolność od wymienionych danin.

Dla ustalenia opłaty według długości frontu przyjmuje się za podstawę ilość metrów tylko tej strony gruntu, która graniczy z ulicą skanalizowaną, a jeżeli dana nieruchomość położona jest przy dwóch lub więcej ulicach skanalizowanych, natenczas przyjmuje się za podstawę 2/3 długości, przyległych do ulic skanalizowanych stron gruntu.

W wypadkach, w których tylko części gruntów przyłączone są do urządzenia kanalizacyjnego, ustala się opłatę przy odpowiednim stosowaniu niniejszych przepisów w odniesieniu tylko do tych części.

§ 4.

Inne ustalenie państwowego podatku gruntowego względnie gminnego podatku budynkowego wskutek wniesionych środków prawnych, pociąga za sobą automatycznie odpowiednią zmianę wymiaru opłaty kanalizacyjnej.

§ 5.

Obowiązek do płacenia opłat powstaje z pierwszym dniem po upływie tego kwartału kalendarzowego, w którym przyłączenie gruntu do sieci kanalizacyjnej zatwierdzone zostało przez Zarząd gminy, a kończy się z upływem tego kwartału kalendarzowego, w którym doniesiono Zarządowi gminy o usunięciu przyłączenia gruntu do kanalizacji.

§ 6.

Jeżeli używanie urządzenia kanalizacyjnego nastąpi przed uzyskaniem odnośnego zezwolenia od Zarządu gminy, to wtedy dany właściciel gruntu ulega karze do 300 zł.

§ 7.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest właści-

ciel gruntu, przy współwłasności kilku właścicieli powstaje zobowiązanie solidarne.

Każdy właściciel gruntu, korzystający z urządzenia kanalizacyjnego, zobowiązany jest donieść o zmianie stosunków dotyczących własności gruntów, w przeciwnym bowiem razie odpowiada on obok nowego właściciela za opłaty aż do upływu tego kwartału kalendarzowego, w którym powiadamia się Zarząd gminy o zmianie prawa własności.

§ 8.

Opłaty uiszcza się z góry w czterech ratach, płatnych najdalej w dniu 15 drugiego miesiąca każdego kwartału.

§ 9.

O wysokości opłaty ustalonej na dany okres budżetowy zawiadamia Zarząd gminy właściciela gruntu przez doręczenie nakazu płatniczego, z którego wynikać musi sposób obliczenia przypadającej do płacenia opłaty.

§ 10.

Do środków prawnych przeciwko wymiarowi opłaty mają zastosowanie przepisy art. 38 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r.—Dz. Ust. Śl. Nr. 17 poz. 30.

Skorzystanie ze środka prawnego nie wstrzymuje terminowego uiszczenia opłaty.

§ 11.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd gminy postanowić może całkowite lub częściowe umorzenie opłat ustalonych.

§ 12.

Ordynacja niniejsza obowiązuje z dniem 1 kwietnia 1929 r. Równocześnie traci moc obowiązującą statut miejscowy w tym przedmiocie z dnia 19 kwietnia 1902 r.

Chorzów, dnia 6 lutego 1929 r.

Zarząd gminy:

podp. Tomala (L. S.) podp. Siwy
I. ławnik. Naczelnik gminy.

Niniejszą ordynację zatwierdza się.

Katowice, dnia 21 lutego 1929 r.

Wydział Powiatowy

(L. S.) **Prezes**

(—) Dr. Seidler.

Sm. 269/1/29.

Ogłoszono.

Chorzów, dnia 4 marca 1929 r.

Naczelnik gminy:

podp. Siwy.

Komunikaty.

Na posiedzeniu Wydziału Powiatowego, odbytem w dniu 12. 3. 29 r., omawiano kwestję propagandy Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu. Komitetowi Wystawy Pracy Kobiet Województwa Śląskiego w Katowicach przyznano subwencję. Górnośląskiemu Towarzystwu Elektrycznemu w Katowicach zezwolono na skrżyżowanie szosy powiatowej Chorzów-Katowice kablem elektrycznym. Zatwierdzono ordynacje gmin Szopienice i Wełnowiec dotyczące poboru opłat za używanie urządzenia kanalizacyjnego. Wyznaczono członków do Komisji Szacunkowej dla podatku budynkowego przy Urzędzie Katastralnym w Królewskiej Hucie na rok 1929. Zgodzono się na wyłączenie niektórych parceli z obrębu miasta Katowice i włączenie ich do gminy Wełnowiec. Zatwierdzono statuty miejscowe gminy Bielszowice i Urzędu Okręgowego Nowa-Wieś w przedmiocie stosunków prawnych urzędników komunalnych oraz zaopatrzenia pozostałych po nich wdów i sierót. Zatwierdzono uchwały szeregu gmin dotyczące poboru w roku rachunkowym 1929/30 podatku gruntowego, budynkowego i od placów budowlanych. Z funduszów Powiatowej Kasy Oszczędności przyznano pożyczek na ogólną sumę 156400 zł.

Pozatem załatwiono szereg spraw dot. administracji wewnętrznej.

Druk. J. Eichborn, Katowice.